

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného společností UNTAX, s. r. o., IČ: 25260537, se sídlem U Továren 256/14, 102 00 Praha 10, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, č. j. 33302/14/5100-41457-711242,

t a k t o :

- [1] Žaloba **s e z a m í t á .**
- [2] Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- [3] Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

- [1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“, „správce daně“) ze dne 7. 5. 2014, č. j. 1121164/14/3300-04704-707452, kterým byla podle ust. § 156 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) zamítnuta žádost žalobce o

posečkání úhrady daně na druhu příjmu 472 Odvody a penále za porušení rozpočtové kázně zaevidovaná dne 22. 4. 2014 pod č. j. 938164/14.

[2] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí o posečkání daně plně koresponduje s požadavkem na řádné odůvodnění. Námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí shledal bezpředmětnou a dodal, že subjektivní nesouhlas odvolatele s hodnocením jeho návrhu ze strany správce daně nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že u odvolatele nebylo prokázáno naplnění podmínky nemožnosti vybrat daň najednou. Pokud žalobce argumentoval exekučními úkony správce daně, těmito úkony správce daně toliko zajišťuje úhradu nedoplatku daně, protože odvolatel dobrovolně nedoplatek nehradil. Žalobce v žádosti o posečkání neuvedl, jak by zajistil úhradu nedoplatku pro případ, že by žalobě ze strany Krajského soudu v Brně ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně nebylo vyhověno. Žalobce neuvedl ani dobu, po kterou by mělo být s úhradou posečkáno, ačkoli doba posečkání je zásadní pro posouzení reálnosti budoucí úhrady. Žalovaný přisvědčil odvolateli, že údaj o budoucím zajištění úhrady není povinnou náležitostí žádosti, pokud však relevantní údaje nesdělí, vystavuje se riziku, že jeho žádost bude zamítnuta právě z důvodu neprokázání tvrzených skutečností. Tvrzení o budoucí úhradě považuje žalovaný za spekulativní. S odkazem na § 181 odst. 2 písm. c) daňového řádu žalovaný uvedl, že povolením posečkání by správce daně ztratil výhodu spočívající v zajištění nedoplatku daně zástavním právem a zajištění prikázáním pohledávky z účtu a srážkami ze mzdy. Povolením posečkání by se správce daně zbavil možnosti zabezpečit úhradu nedoplatku daňovou exekucí. Povolením posečkání by správce daně postupoval v rozporu se základním cílem správy daní, kterým je nejen správné zjištění a stanovení daně, ale i zabezpečení její úhrady. Žalovaný souhlasí, že žádost o posečkání lze podat v kterékoli fázi řízení, pokud je však daňový subjekt od doby splatnosti daně až do nařízení daňové exekuce nečinný a dobrovolně svůj nedoplatek nesnižuje, takový postup evokuje snahu vyhnout se negativním dopadům výkonu rozhodnutí. Pokud odvolatel napadal tvrzení ohledně možnosti zajistit si finanční prostředky na úhradu daňové povinnosti jiným způsobem, žalovaný uvedl, že nemožnost úhrady daně najednou nelze zaměňovat např. s poklesem příjmů či nedostatkem peněžních prostředků. Jedná se o situace, kdy daňový subjekt nejenže nedisponuje odpovídající peněžní částkou, ale nemůže ji obstarat ani zpeněžením majetku, úvěrem apod. Pouhé konstatování, že peněžní ústav odvolateli žádný úvěr při obstavení účtu exekucí rozhodně neposkytne, žalovaný nepostačuje za dostatečné k prokázání skutečnosti, že u něj nelze vybrat daň najednou.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Žalobce se v žalobě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, rovněž navrhoval uložení povinnosti žalovanému nahradit žalobci náklady řízení.

[4] Žalobce namítal, že výklad ust. § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu nepřipouští jiný postup, než že při naplnění zákonem stanovených podmínek správce daně posečkání bez dalšího povolí. Přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 85/2005-45, dostupný na www.nssoud.cz, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 2 Afs 88/2010-70, publikovaný pod č. 2347/2011 Sb. NSS. Protože

zákonem stanovená jediná podmínka, že není možné vybrat od daňového subjektu najednou, byla splněna, měl správce daně posečkáni daně povolit. Podle názoru žalobce správce daně zneužil správního uvážení a vykročil zcela mimo meze stanovené zákonem.

[5] Skutečnost, že není možné vybrat daň najednou, vyplývá podle názoru žalobce nájisto z okolností zjištěných v souvisejícím exekučním řízení. Žalobce uvedl, že má účet blokováný exekucí, je proti němu vedena exekuce srážkou ze mzdy, k nemovitostem, které má v SJM, má správní orgán zřízeno zástavní právo. Pohledávka státu je tak podle žalobce velkoryse zajištěna.

[6] Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že s ohledem na ust. § 181 odst. 2 písm. c) daňového řádu by správce daně v případě posečkáni úhrady nedoplatku ztratil výhodu spočívající v zajištění nedoplatku, neboť dle ust. § 156 odst. 3 daňového řádu nic nebrání žalovanému, aby v souvislosti s rozhodnutím o posečkáni daně uplatnil zástavu na předmětnou nemovitost, kterou má žalobce v SJM a úhradu nedoplatku v budoucnu tak na více než 100 % zajistil.

[7] Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle názoru žalobce nesplňuje základní požadavky kladené na něj zákonem. S ohledem na to, že odůvodnění zamítnutí žádosti o posečkáni daně se zcela míjí s uplatněnou argumentací, má žalobce za to, že rozhodnutí v podstatě neobsahuje odůvodnění.

[8] Žalobce v reakci na tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí uvedl, že ke dni podání žaloby bylo zaplaceno podstatně více než tvrzených 2.998 Kč. Za podstatné však žalobce považuje, že žalovaný měl k dispozici prostředky zablokované exekucí.

[9] Dále žalobce namítal, že jej nestíhá žádné důkazní břemeno ohledně doložení, že mu žádná banka nepůjčí peníze. Tvrzení, že mu žádný bankovní ústav na zaplacení daňového závazku peněžní prostředky nepůjčí, žalobce navíc považuje za věc obecně známou, kterou není nutné prokazovat.

[10] Konečně žalobce zdůraznil, že žádný právní předpis nevylučuje, aby lhůta pro posečkáni daně byla stanovena v návaznosti na právní moc rozhodnutí žalob. Žalobce stanovení lhůty tímto způsobem považuje naopak za racionální, neboť se bude po právní moci rozsudků jednat o ukončení konkrétní fáze řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

[11] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že institut posečkáni úhrady daně je nutné vnímat jako poskytnutí úlevy daňovému subjektu v tom smyslu, že je mu umožněno odložit daňovou povinnost na pozdější termín. Musí být však zřejmé, že se jedná o stav dočasný a povolení posečkáni úhrady daně povede k následnému dobrovolnému splnění daňové povinnosti, jelikož správce daně musí při rozhodování o žádosti o povolení posečkáni zohlednit základní cíl správy daní definovaný v § 1 odst. 2 daňového řádu. Z tvrzení daňového subjektu musí být zřejmé, že jeho nepříznivá majetková situace je pouze přechodná a že po skončení posečkáni předmětnou daň dobrovolně uhradí.

[12] K namítanému zneužití správního uvážení žalovaný uvedl, že je s citovanými rozhodnutími Nejvyššího správního soudu seznámen, v případě žalobce však nedošlo k naplnění podmínek ust. § 156 odst. 1 daňového řádu, jelikož nemožnost jednorázové úhrady nebyla prokázána.

[13] Žalovaný v zásadě souhlasí se žalobcem, že žádost o posečkání lze podat v kterékoli fázi řízení, pokud však daňový subjekt projevuje procesní aktivitu až v době po nařízení daňové exekuce, evokuje takový postup snahu vyhnout se negativním dopadům výkonu rozhodnutí. Má za to, že při rozhodování o žádosti žalobce i o odvolání bylo postupováno v souladu se zákonem a rozhodnutí bylo vydáno v souladu s běžnou správní praxí.

[14] Ve vztahu k názoru, že u žalobce došlo k naplnění podmínky nemožnosti vybrat odvod najednou, žalovaný především uvedl, že řízení o posečkání je v dispozici žadatele a je na něm, jakým způsobem svá tvrzení správci daně doloží. Právě neunesení důkazního břemene stran prokázání nemožnosti úhrady odvodu najednou vedlo k zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí o posečkání. Žalovaný má za to, že pro vyslovení závěru, že není možné vybrat daň najednou, musí být osvědčeno, že daňový subjekt nejenže nemá dostatek finančních prostředků, ale také že nemůže žádným obvyklým způsobem takové prostředky opatřit (např. zpeněžením majetku, úvěrem či půjčkou...). Posečkání tak nemůže být první možností řešení obtíží při placení daní. Pokud žalobce argumentoval obsahem exekučního spisu, žalovaný uvedl, že právě majetek zjištěný v exekučním řízení vede žalovaného k závěru, že žalobce sice nemá k dispozici volné finanční prostředky na jednorázovou úhradu odvodu, nicméně disponuje majetkem, který právě jednorázovou úhradu odvodu umožňuje, resp. umožňuje žalobci opatřit si prostředky na jednorázovou úhradu odvodu. Tvrzení žalobce o tom, že ohledně nemožnosti půjčky peněžních prostředků jej nestíhá důkazní břemeno, žalovaný považuje za vytržené z kontextu celého rozhodnutí.

[15] K argumentaci žalobce týkající se možnosti stanovení zajištění nedoplatku odvodu jako jedné z podmínek posečkání žalovaný uvedl, že důvodem nepovolení posečkání bylo, že nedošlo k prokázání naplnění podmínek ust. § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu. O dalších podmínkách posečkání lze uvažovat až v případě, kdy správce daně dospěje k závěru, že byly naplněny podmínky pro povolení posečkání, což se však v daném případě nestalo.

[16] K namítanému nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný uvedl, že náležité odůvodnění rozhodnutí nemůže být chápáno jako detailní odpověď na každou větu žalobce. V případě posouzení náležitosti odůvodnění je nutno zkoumat, zda odůvodnění koresponduje s výrokem rozhodnutí a zda jsou vypořádány uplatněné námitky. Žalovaný považuje odůvodnění prvostupňového rozhodnutí za zcela dostačující, přitom odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 26. 2. 2014, č. j. 52 Af 42/2013-139, dostupný na www.nssoud.cz.

[17] K úhradám žalobce žalovaný sdělil, že žádná z úhrad proběhlých ke dni 25. 3. 2015 nebyla provedena dobrovolně.

[18] K tvrzení žalobce ohledně možnosti navázat konec posečkání na právní moc rozhodnutí o správních žalobách žalovaný uvedl, že možnost stanovení konce posečkání na nabytí právní moci soudního rozhodnutí nevyloučil, správce daně i žalovaní jsou však povinni

při stanovení doby konce posečkáni postupovat nejen podle ust. § 156 odst. 1 daňového řádu, ale i v souladu s cílem správy daní, jsou tedy povinni posuzovat i naplnění podmínky následné dobytnosti nedoplatku.

[19] Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a žalobcem vznesené námitky nejsou důvodné. Proto navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl. Pro případ úspěchu ve věci žalovaný navrhl, aby mu byla přiznána náhrada nákladů soudního řízení, a to v paušální částce 300 Kč za jeden úkon právní služby. V této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

[20] V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce především setrval na své žalobní argumentaci. Žalobce nesouhlasí s názorem, že by z tvrzení žalobce a z jím předložených důkazních prostředků muselo být zřejmé, že jeho nepříznivá majetková situace vylučující zaplacení daně najednou je pouze přechodná a že po skončení posečkáni předmětnou daň dobrovolně uhradí, jelikož takto zákonná úprava není vystavěna a žalovaný si ji svévolně dotváří. Žalovanému je navíc známo z exekučního řízení, že žalobce vlastní nemovitou věc k bydlení, která svojí hodnotou násobně převyšuje hodnotu pohledávek vymáhaných exekucí, a kdyby k dobrovolné úhradě povinností po povoleném posečkáni nemělo dojít, může dojít k uspokojení práv státu na této nemovité věci. Žalobce shrnul, že nejenže jej důkazní břemeno tvrzené žalovaným nestíhá, ale navíc požadavky vznesené žalovaným jsou splněny. Žalobce zdůraznil, že žalovanému je znám stav peněžních prostředků na účtech žalobce a struktura jeho příjmů, z čehož je mu zřejmé, že současná situace neumožňuje žalobci zaplatit požadovanou daň najednou. Proto považuje žalobce zákonný důvod pro povolení posečkáni za naplněný. K argumentaci žalovaného, že úhrady žalobce pocházejí výhradně z exekuce, žalobce připomenul, že žalovaný zbavil žalobce možnosti hradit vzniklé pohledávky dobrovolně.

IV. Posouzení věci soudem

[21] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání (přičemž z jednání nařízeného na 14. 2. 2017 se žalobce i žalovaný omluvili), a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[22] Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o posečkáni úhrady daně (odvodu za porušení rozpočtové kázně a penále) podle ust. § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu.

[23] Daňový řád v ustanovení § 156 odst. 1 upravuje tradiční právní nástroj, umožňující s úhradou daně a příslušenství posečkat stanovením náhradní lhůty splatnosti nebo jejím rozložením do splátek. Legislativní zkratka „posečkáni“ tak zahrnuje jak posečkáni úhrady daně, tak rozložení její úhrady na splátky. Ustanovení umožňuje výjimku z pravidla, že daň je splatná v zákonem stanovených lhůtách a při jejich nedodržení následuje finanční sankce, jejíž výše plyne přímo ze zákona. Posečkáni daně má tak daňovému subjektu poskytnout časový prostor pro překonání jeho momentální nepříznivé finanční situace. Je třeba vzít v

úvahu skutečnost, že posečkání má v konečném důsledku umožnit daňovému subjektu dostat svým zákonným povinností, a tudíž i dosáhnout cíle správy daní.

[24] Úvaha správce daně o tom, zda byla naplněna některá z hypotéz uvedených v § 156 odst. 1 daňového řádu, je limitována tím, jak detailně daňový subjekt svou žádost odůvodní a jakými důkazními prostředky skutečnosti v žádosti uvedené podloží, resp. i na tom, jaké další informace o sociálních a hospodářských poměrech žadatele má případně správce daně k dispozici.

[25] Pokud daňový subjekt ve své žádosti o posečkání dostatečně konkrétně tvrdí a prokáže naplnění ekonomických nebo sociálních důvodů podle § 156 odst. 1 daňového řádu, vzniká mu právo na kladné rozhodnutí správce daně. Jsou-li totiž splněny zákonné podmínky pro posečkání, je omezena diskrece správce daně v tom, že za této situace musí být žádosti vyhověno (k tomu srov. např. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 85/2005-45, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 Afs 15/2013-34, dostupný na www.nssoud.cz).

[26] V obecné rovině tak lze žalobci přisvědčit v tom, že v případě naplnění zákonem stanovených podmínek je správce daně povinen posečkání daňovému subjektu povolit a nemá v této otázce možnost správního uvážení. Žalovaný však správně konstatoval, že rozhodnutí správce daně o žádosti o posečkání musí vždy rovněž sledovat základní cíl správy daní, tj. zabezpečení úhrady daně. Z tvrzení daňového subjektu tedy musí být zřejmé, že jeho nepříznivá ekonomická či sociální situace je pouze přechodná a že po skončení posečkání předmětnou daň dobrovolně uhradí, a to včetně úroku z posečkané částky. Správce daně naopak nemůže vyhovět takové žádosti o posečkání, pokud daňový subjekt sleduje toliko obstrukční cíle, resp. vyhýbání se úhradě nedoplatku bez zjevných důvodů, nepodložené oddalování daňové exekuce či neodůvodněné mírnění důsledků vzešlých z doměření daně. Třebaže nutnost zohlednění základního cíle správy daní při posouzení žádosti o posečkání není výslovně uvedena v ust. § 156 daňového řádu, tuto lze nepochybně dovodit z celkového smyslu a účelu zákona, především z ust. § 1 odst. 2 daňového řádu. Nelze tedy konstatovat, že by správce daně či žalovaný vykročili z mezí stanovených zákonem, pokud se zabývali nejen naplněním podmínky vyplývající z ust. § 156 daňového řádu, ale i tím, zda byl naplněn uvedený cíl správy daní.

[27] Soud je stejně jako žalovaný toho názoru, že v případě žalobce k naplnění podmínek ust. § 156 odst. 1 daňového řádu nedošlo.

[28] Podle ust. § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“), není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou.

[29] Jak vyplývá z právní úpravy i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014-29, dostupný na www.nssoud.cz), při rozhodování o žádosti o posečkání je správní orgán vázán návrhem daňového subjektu. Ten je tedy povinen tvrdit ve své žádosti relevantní důvody pro posečkání a současně ke svým tvrzením předložit důkazní prostředky. Důkazní povinnost zde leží na žadateli, který se

beneficia při úhradě daně domáhá. Správce daně je povinen vycházet při posouzení žádosti z náležitě zjištěného skutkového stavu. Vychází přitom především z tvrzení a důkazních prostředků obsažených v žádosti a nepochybně může vzít v úvahu i skutečnosti zřejmé z daňového spisu žadatele. Využití možnosti požádat o beneficium při úhradě daně je výhradně v dispozici daňového subjektu a je tudíž plně na něm, aby svoji žádost komplexně zdůvodnil a předložil k uvedeným důvodům nezbytné důkazní prostředky. Daňový subjekt tak nese riziko, že pokud nedoloží svá tvrzení uvedená v žádosti, bude správce daně nucen žádost zamítnout.

[30] Právě neunesení důkazního břemene ohledně prokázání nemožnosti úhrady odvodu najednou správně vedlo k zamítnutí žádosti žalobce o posečkání.

[31] Soud se ztotožňuje s právním názorem, že pro vyslovení závěru, že není možné vybrat daň najednou, musí být osvědčeno, že daňový subjekt nejen že nemá dostatek volných finančních prostředků, ale rovněž že není možné, aby si takové prostředky opatřil. Nemožnost úhrady daně najednou nelze zaměňovat s pouhým nedostatkem peněz v hotovosti, naopak se jedná o situace, kdy daňový subjekt není schopen dlužnou částku obstarat ani zpeněžením majetku, úvěrem apod.

[32] Žalobce v průběhu správního řízení i v žalobě své tvrzení, že není možné od něj daň vybrat najednou, odůvodňoval toliko okolnostmi zjištěnými v souvisejícím exekučním řízení, tato argumentace však neobstojí. Samotné nařízení exekuce nijak neprokazuje, zda je od žalobce možné vybrat daň najednou či nikoliv. Ze skutečností zjištěných v exekučním řízení naopak vyplynulo, že žalobce disponuje bankovním účtem vedeným u Equa bank a.s., že pobírá pravidelně mzdu, ve společném jmění manželů vlastní nemovitost (pozemek, jehož součástí je stavba k bydlení) evidovanou na LV č. 2991 pro obec Staré město u Uherského Hradiště) a má budoucí pohledávku na základě smlouvy o penzijním připojištění se státním příspěvkem. Z těchto skutečností tak vyplývá, že ačkoli žalobce možná nedisponuje volnými finančními prostředky nutnými k jednorázové úhradě odvodu (hotovosti), jeho majetek ve svém souhrnu nepochybně jednorázovou úhradu umožňuje. Skutečnosti zjištěné v exekučním řízení tak v žádném případě nemohou prokázat, že by v případě žalobce nebylo možné vybrat daň najednou. Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani skutečnost, že správce daně nepřistoupil ihned k jednorázovému prodeji nemovitosti, ale že volí pro žalobce šetrnější formy daňové exekuce (srážkami ze mzdy a příkázáním pohledávky z účtu). V tomto kontextu soud uvádí, že si je vědom tvrdosti úvahy o tom, že žalobce má možnost daň uhradit z prostředků získaných z prodeje jeho nemovitosti; tato úvaha však v nyní posuzovaných souvislostech vede k závěru, že daň je, přinejmenším teoreticky, možné od žalobce vybrat najednou, přičemž proti případnému nevhodně zvolenému způsobu exekuce, např. poměru výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod., by bylo možné se bránit v samostatném soudním řízení (soud připomíná, že v případě žalobce byly zvoleny šetrnější formy daňové exekuce).

[33] Pokud žalobce namítal, že jej nestíhá důkazní břemeno ohledně tvrzení, že mu žádná banka nepůjčí peníze, soud opětovně konstatuje, že je pouze na žadateli, jakým způsobem a jakými důkazními prostředky žádost o posečkání podloží. Pokud však svá tvrzení neprokáže, vystavuje se riziku, že jeho žádosti nebude vyhověno.

[34] Kromě toho, že žalobce žádným způsobem neprokázal své tvrzení, že by nebylo možné od něj vybrat daň najednou, nelze odhlédnout ani od toho, že do dne podání žádosti o posečkání ani poté neuhradil ani část nedoplatku z vlastní vůle a ani neuvedl, jakým způsobem by v budoucnu úhradu daně zajistil. Postup žalobce, který byl od doby splatnosti daně do nařízení exekuce zcela nečinný a procesní aktivitu projevil až po nařízení daňové exekuce (a to pouze v rovině podání žádosti o posečkání, nikoli tím, že by začal dobrovolně nedoplatek hradit), tedy nasvědčuje tomu, že jediným důvodem žádosti o posečkání byla snaha vyhnout se negativním dopadům výkonu rozhodnutí. Vyhovět takové žádosti o posečkání by bylo, jak již bylo uvedeno výše, zcela nepřijatelné, neboť by byl zcela popřen účel správy daní.

[35] Z uvedených důvodů lze mít za to, že žalobce neprokázal, že by v jeho případě byly splněny podmínky pro posečkání daně podle ust. § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu, a proto správce daně nepochybil, pokud jeho žádost zamítl.

[36] K argumentaci žalobce, že podle ust. § 156 odst. 3 daňového řádu lze v souvislosti s rozhodnutím o posečkání daně uplatnit zástavu na nemovitost žalobce, soud konstatuje, že o podmínkách posečkání daně ve smyslu ust. § 156 odst. 3 daňového řádu lze uvažovat až v okamžiku, kdy jsou splněny podmínky pro posečkání dle ust. § 156 odst. 1 daňového řádu. Protože v případě žalobce byla žádost o posečkání zamítnuta z důvodu nenaplnění podmínek dle ust. § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu, bylo by předčasné se zabývat možnostmi ukládání podmínek podle ust. § 156 odst. 3.

[37] Soud neshledal důvodnou ani námitku, že rozhodnutí správce daně je nepřezkoumatelné, jelikož v podstatě neobsahuje odůvodnění. Soud stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že odůvodnění rozhodnutí správce daně o posečkání daně plně koresponduje s ust. § 102 odst. 3 daňového řádu, dle něhož v odůvodnění rozhodnutí správce daně uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí. Správce daně v odůvodnění rozhodnutí reagoval jak na argumentaci žalobce, tak na jím předložené důkazy, uvedl rovněž úvahu, která jej vedla k závěru o nenaplnění podmínek dle ust. § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Žalobce se v žalobě omezil pouze na obecnou námitku, že odůvodnění rozhodnutí o posečkání se míjí s jím uplatněnou argumentací, blíže však neupřesňuje, s jakými konkrétními argumenty se správce daně nezabýval, s takto obecnou námitkou se proto nelze relevantním způsobem vypořádat. Nelze pominout, že žalobce jak v odvolání, tak v žalobě s důvody negativního rozhodnutí o jeho žádosti o posečkání polemizuje. Odlišný náhled žalobce na způsob hodnocení rozhodujících skutečností orgány finanční správy však není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

[38] Namítal-li žalobce, že žádný právní předpis nevylučuje, aby lhůta pro posečkání daně byla stanovena v návaznosti na právní moc rozhodnutí soudu, soud konstatuje, že zákon skutečně takovou možnost výslovně nevylučuje. Správce daně je však při rozhodování o posečkání povinen postupovat nejen podle ust. § 156 odst. 1 daňového řádu, ale i v souladu s cílem správy daní (§ 1 odst. 2 daňového řádu). Jak správně konstatoval žalovaný, doba posečkání je zásadní zejména pro posouzení reálnosti budoucí úhrady nedoplatku ze strany žalobce. Pokud tedy žalobce žádost o posečkání formuloval tak, že z ní není možné vyvodit přesnou dobu, po kterou by mělo být s úhradou posečkáno (jelikož nelze předvídat okamžik

rozhodnutí soudu o žalobě), nelze správním orgánům vytýkat, že takto obecnou dobu posečkání neakceptovaly. Za situace, kdy nebyly naplněny ani podmínky pro posečkání podle ust. § 156 odst. 1 daňového řádu, je ostatně nadbytečné se zabývat dobou posečkání.

VI. Závěr a náklady řízení

[39] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[40] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

[41] Pokud žalovaný požadoval paušální náhradu nákladů řízení ve výši 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu, soud konstatuje, že ve smyslu § 13 odst. 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato 300 Kč za jeden úkon právní služby. Dle žalovaným odkazovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 39/13, „[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu“.

[42] *A contrario* tak z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníku řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014-20, dostupný na www.nssoud.cz). O takovou situaci se přitom jedná i v nyní posuzované věci. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006-87, publikovaném pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. [...] Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součástí povinností plynoucích z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23)“. Dle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by tedy žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů řízení, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto mu ve smyslu shora uvedeného nálezu Ústavního soudu nemůže být tato náhrada přiznána ani v případě, kdy

zastoupen není. Krajský soud proto rozhodl tak, že žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. února 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu